

LBRIS

We know
books

Lucinda
Riley
FATA
ASCUNSA

Traducere din limba engleză și note
MIHAELA SEREA

LITERA

București

PROLOG

Bătrâna a privit-o țintă pe Leah, iar apoi a zâmbit, cu fața ei încrêțită într-o mie de riduri. Leah s-a gândit că femeia trebuia să aibă cel puțin o sută cincizeci de ani. Toți copiii de la școala ei spuneau că era vrăjitoare și urlau ca niște *banshee*¹ ori de câte ori treceau prin sat, pe lângă casa ei dărăpănată, în drum spre casă după orele de școală. Pentru adulți, ea era bătrâna Megan, care adăpostea păsări rănite și folosea preparate din plante pentru a le repara aripile rupte. Unii spuneau că era nebună; alții, că avea puteri paranormale, precum și darul de a vindeca.

Mamei lui Leah îi era milă de ea.

– Biata bătrână, spunea ea, singură în casa aceea umedă și murdară!

Apoi o trimitea pe Leah să adune câteva ouă din coteț și să i le ducă lui Megan.

Lui Leah îi bătea mereu inima de teamă atunci când ciocănea la ușa șubredă. De obicei, Megan o deschidea încet, se uita în jur și lua ouăle din mâna lui Leah, făcând un semn din cap. Ușa se închidea, iar Leah fugea spre casă cât de repede putea.

Dar în ziua aceea, după ce ea a ciocănit, ușa s-a deschis mult mai larg, astfel încât Leah a putut să vadă în spatele lui Megan adâncurile întunecate ale casei.

¹ În folclorul galez, spirit feminin care anunță moartea cuiva din familie

Megan încă se uita țintă la ea.

– Ma... ma... mama s-a gândit că poate ai vrea niște ouă.

Leah i-a întins cutia și a privit cum degetele lungi și osoase ale bătrânei se strâneau în jurul ei.

– Mulțumesc.

Leah a fost surprinsă de tonul blând al bătrânei. Cu siguranță, Megan nu părea să fi fost vrăjitoare.

– De ce nu intri?

– Păi, eu...

Deja un braț se strânsese în jurul umărului lui Leah și o trăgea înăuntru.

– Nu pot să zăbovesc prea mult. Mama se va întreba unde sunt.

– Poți să-i spui că ai luat ceaiul cu Megan, vrăjitoarea, a chicotit bătrâna. Stai jos acolo! Sunt pe cale să pregătesc ceaiul.

Megan a arătat spre unul dintre fotoliile ponosite așezate de o parte și de alta a unui șemineu mic și gol.

Leah s-a așezat, încordată, vârandu-și palmele sub coapse. S-a uitat în jur, la bucătăria înghesuită. Pe fiecare perete erau rafturi cu borcane pline de substanțe în culori ciudate. Megan a luat un borcan de pe un raft, l-a deschis și a pus două lingurițe de pudră galbenă într-un vechi ceainic de oțel inoxidabil. A adăugat apă din fierbătorul electric, a așezat ceainicul pe o tavă, împreună cu două cești, și a pus tava pe o masă așezată în fața lui Leah. Apoi s-a lăsat încet în celălalt fotoliu.

– Vrei să torni tu, dragă?

Leah a încuviințat din cap, apoi s-a aplecat în față și a turnat lichidul aburind în cele două cești ciobite de porțelan. A adulmecat. Lichidul avea un miros ciudat, acru.

– E în regulă, nu încerc să te otrăvesc. Poftim, beau eu prima dintr-a mea, ca să vezi dacă mor. E doar ceai de păpădie. Ți va face bine, a spus bătrâna, după care a luat ceașca ei cu ambele mâini și a băut. Încearcă și tu!

Leah și-a dus timid ceașca la buze, încercând să respire pe gură, fiindcă aroma înțepătoare era prea mult pentru ea. A sorbit și a înghițit fără să guste.

– Gata, n-a fost prea rău, nu-i așa?

Leah a clătinat din cap și a pus ceașca pe masă. Apoi a început să se foiască pe scaun, în timp ce Megan termina de băut.

– Mulțumesc pentru ceai! A fost foarte bun. Chiar trebuie să plec. Mama va începe să...

– Te-am văzut trecând pe aici în fiecare zi. Vei fi o frumusețe extraordinară după ce te faci mai mare. Deja începe să se vadă.

Leah s-a înroșit în clipa în care ochii verzi și pătrunzători ai lui Megan au cercetat-o de sus până jos.

– O astfel de frumusețe s-ar putea să nu fie binecuvântarea pe care o crede lumea. Să ai grijă de tine!

Megan s-a încruntat, apoi a întins mâna peste masă. Leah a tresărit atunci când degetele osoase s-au blocat într-o strânsoare de gheară în jurul mâinii ei. A cuprins-o panica.

– Da, dar... Trebuie să mă duc acasă.

Ochii lui Megan priveau mult dincolo de Leah, iar corpul ei era încordat.

– Răul există, îl simt. Trebuie să fii în gardă!

Vocea lui Megan a prins să se înalțe. Leah era paralizată de frică. Simțea tot mai puternic strânsoarea din jurul mâinii ei.

– Lucruri nenaturale... Lucruri malefice... Niciodată să nu te joci cu natura, să nu răstorni tiparul. Bietul suflet... E pierdut... condamnat... Se va întoarce să te găsească prin lande... Și tu te vei întoarce de bunăvoie. Nu poți schimba destinul... Trebuie să te ferești de el!

Brusc, strânsoarea din jurul mâinii lui Leah s-a relaxat și Megan s-a prăbușit pe scaun, cu ochii închiși. Leah a sărit în picioare, a fugit la ușa din față și a ieșit în stradă. Nu s-a oprit din alergat decât după ce a ajuns la cotețul de găini din spatele micii case standard în care locuia împreună cu părinții ei. A tras zăvorul și s-a prăbușit pe podea, făcând găinile să se împraștie.

Și-a sprijinit capul de peretele de lemn, așteptând să i se domolească respirația.

Sătenii aveau dreptate. Megan era nebună. De ce anume îi spusese ea că trebuia să se ferească? Era înspăimântător! Avea unsprezece ani și nu înțelegea. Voia să meargă degrabă la mama ei, dar nu putea să-i povestească cele întâmplate. Mama ar fi crezut că fiică-sa inventase totul și i-ar fi spus acesteia că nu era frumos să răspândească zvonuri urâte despre o bătrână săracă și neajutorată.

Leah s-a ridicat în picioare și s-a îndreptat încet spre ușa din spate. Mirosul liniștitor al casei i-a dat un sentiment de siguranță în timp ce pășea în bucătăria caldă.

– Bună, Leah, ai ajuns tocmai la timp pentru ceai! Stai jos! a spus Doreen Thompson întorcându-se și zâmbind, iar apoi o umbră de îngrijorare i-a traversat chipul. Dar ce e, Leah, ce s-a întâmplat? Ești albă la față ca o fantomă!

– Nimic, mamă. Sunt bine. Am doar o durere de burtă, atâta tot.

– Dureri de creștere, cel mai probabil. Încearcă să bagi niște mâncare în stomac și sunt sigură că apoi te vei simți mai bine.

Leah s-a dus la mama ei și a îmbrățișat-o strâns.

– Acum ce mai e?

– Te iubesc, mamă!

Leah s-a cuibărit în brațele alinătoare ale mamei și s-a simțit mult mai bine.

Dar săptămâna următoare, atunci când mama ei a rugat-o, ca de obicei, să-i ducă ouă lui Megan, fata a refuzat categoric.

Megan a murit șase luni mai târziu, iar Leah s-a bucurat.

PARTEA ÎNTÂI

Iunie 1976 – octombrie 1977

CAPITOLUL 1

Yorkshire, iunie 1976

Rose Delancey a lăsat să cadă pensula subțire, cu păr de zibelină, în borcanul cu terebentină. Și-a așezat paleta pe masa de lucru plină de vopsea și s-a scufundat în fotoliul ponosit, îndepărtându-și de pe față părul greu, de un roșu Tițian. Apoi a luat fotografia după care lucrase și a comparat-o cu tabloul finalizat, așezat pe șevaletul din fața ei.

Asemănarea era excelentă, deși îi era greu să facă deosebirea între o iapă de rasă și alta. Totuși, în timp ce încerca să adune o colecție de lucrări pe care să le expună în galeria de la Londra, tablourile precum acesta îi plăteau facturile.

Lucrarea îi fusese comandată de un fermier local bogat, care deținea trei cai de curse. Ondine, iapa roaibă din pictură, care se uita expresiv la Rose, era numărul doi. Fermierul plătea cinci sute de lire sterline pentru fiecare tablou. Asta avea să-i permită lui Rose să înlocuiască acoperișul casei de piatră în care locuiau ea și copiii ei. Nu-i ajungea să rezolve și problema umezelii, care se tot agrava, și nici n-avea să facă vreun progres în privința eradicării putregaiului uscat și a carilor de lemn, dar era un început.

Rose miza pe expoziție. Dacă reușea să vândă măcar câteva dintre tablouri, ar fi ieșit din impas în privința datoriilor tot mai mari pe care le acumulase. Promisiunile constante făcute directorului băncii erau din ce în ce mai fără acoperire, iar Rose știa că se afla pe muchie de cuțit.

Dar trecuse mult timp de când nu mai expusese – aproape douăzeci de ani. Poate că oamenii o uitaseră din acele zile de glorie în care era adorată deopotrivă de critici și de public. Fusesse tânără, frumoasă și extrem de talentată... Apoi totul o luase razna, iar ea renunțase la luminile strălucitoare ale Londrei pentru a trăi retrasă aici, la Sawood, în landele din Yorkshire.

Da, cu siguranță că expoziția din aprilie anul viitor însemna un risc, dar trebuia să dea roade.

Rose s-a ridicat în picioare și și-a mișcat cu îndemânare trupul masiv prin dezordinea din micul ei atelier, iar apoi s-a uitat pe fereastră la cerul senin. Priveliștea nu înceta niciodată s-o umple de pace și era principalul motiv pentru care cumpărase ferma. Aceasta era cocoțată pe vârful unui deal, având o privești panoramică asupra văii de jos. Fâșia de apă argintie căreia i se spunea rezervorul Leeming, aflată mult mai jos, contrasta frumos cu verdele intens al împrejurimilor. Lui Rose nu i-ar fi plăcut să piardă această privești, dar știa că dacă eșua expoziția, ferma ar fi trebuit vândută.

– La naiba! La naiba! La naiba!

Rose a dat cu pumnul în piatra cenușie, solidă, din care era făcut pervazul.

Bineînțeles, exista o altă opțiune. Întotdeauna existase o altă opțiune, dar era una la care ea nu voise să apeleze timp de aproape douăzeci de ani.

Rose s-a gândit la fratele ei, David, cu penthouse-ul său din New York, reședința de țară din Gloucestershire, o vilă pe o insulă exclusivistă din Caraibe și iahtul oceanic, ancorat undeva pe Coasta Amalfi. Vreme de multe nopți, Rose ascultase cum picura apa în cratița de metal așezată în dreapta patului ei și

se gândise să-i ceară ajutorul lui David. Dar mai degrabă s-ar fi confruntat cu evacuarea decât să-i ceară bani. Cu prea mult timp în urmă, lucrurile merseseră prea prost.

Rose nu-și mai văzuse fratele de mulți ani, mulțumindu-se să-i urmărească, prin intermediul articolelor de ziar, ascensiunea fulminantă pe coridoarele puterii. Cel mai recent citise, cu opt luni în urmă, despre moartea soției lui, care îl lăsase văduv și cu un fiu de șaisprezece ani.

Apoi, cu o săptămână în urmă, primise o telegramă.

Dragă Rose stop am angajamente de afaceri stricte pentru următoarele două luni stop fiul meu Brett iese de la internat pe 20 iunie stop nu vreau să-l las singur stop încă mai jelește moartea mamei lui stop ar putea să vină la tine stop aerul de țară îi face bine stop îl iau la sfârșitul lui august stop David.

Sosirea telegramei o împiedicase pe Rose să intre timp de cinci zile în atelierul ei. Plecase în plimbări lungi prin lande, încercând să-și dea seama de ce făcuse David asta.

Ei bine, ea nu prea mai avea de ales. David o pusese în fața unui fapt împlinit. Băiatul urma să vină și probabil că era un răsfățat plin de aere, care n-avea să fie deloc încântat să stea într-o fermă dărăpănată, fără nimic de făcut decât să se uite cum creștea iarba.

Rose se întrebese cum avea să se simtă copiii ei în legătură cu sosirea unui văr necunoscut până atunci. Ea, mama lor, trebuia să găsească o modalitate de a explica apariția bruscă nu numai a lui Brett, ci și a unui unchi care era, probabil, unul dintre cei mai bogați oameni din lume.

Miles, fiul cel înalt și chipeș, în vârstă de douăzeci de ani, avea să încline din cap și să accepte fără să pună întrebări, în timp ce Miranda, în vârstă de cincisprezece ani... Mama simțea

obișnuitul junghi de vinovăție ori de câte ori se gândea la dificila ei fiică adoptivă.

Rose se temea că din cauza ei era Miranda atât de dificilă: răsfățată, nepoliticoasă, certându-se cu maică-sa din orice motiv. Rose încercase întotdeauna să-i arate tot atâta dragoste ca și lui Miles, dar Miranda părea să simtă că nu putea concura niciodată cu legătura dintre mamă și fiu, Miles fiind sânge din sângele lui Rose.

Aceasta din urmă încercase din răspuțeri s-o iubească pe Miranda, să facă tot ce-i stătea în putință, dar constatase că, în loc să ajute la crearea unei atmosfere de familie în casă, Miranda nu făcea decât să creeze tensiuni. Amestecul de vinovăție și de lipsă de comunicare între mamă și fiică făcea ca, în cel mai bun caz, ele să se tolereze una pe cealaltă.

Rose știa cât de impresionată avea să fie Miranda de sosirea lui Brett și de bogăția uimitoare a tatălui său. Fără îndoială că ea urma să flirteze. Era o fată foarte drăguță, având deja la activ un lung palmares de inimi frânte. Rose și-ar fi dorit ca Miranda să nu fi fost atât de... ostentativă. Nu făcea nici o încercare ca să-și ascundă corpul deja bine dezvoltat și își puna în valoare la maximum părul blond, uimitor. Rose renunțase să-i mai interzică fiică-sii rujul roșu aprins și fustele scurte, fiindcă aceasta se îmbufna și rămânea așa vreme de zile întregi, iar atmosfera apăsătoare din casă dura la fel de mult.

Rose s-a uitat la ceas. Miranda urma să sosească de la școală în scurt timp, iar Miles era pe drum, întorcându-se de la Leeds, unde tocmai se încheiase semestrul universitar. Mama lui o rugase pe doamna Thompson să pregătească ceva special pentru ceai.

Rose avea să li se alăture lui Miles și Mirandei și să anunțe apropiata sosire a nepotului ei, ca și cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume ca fiul fratelui să stea cu ei în timpul vacanței.

Rose și-a adunat curajul. Avea un rol de jucat. Pentru că nici Miles, nici Miranda nu trebuiau să știe vreodată...

CAPITOLUL 2

– Leah, ce ai zice să vii azi la casa mare și să mă ajuți? Doamna Delancey are un oaspete care vine mâine. Trebuie să pregătesc una dintre camerele de sus și s-o curăț bine. Slavă Domnului că e vară! Dacă deschidem câteva ferestre, ar trebui să scăpăm încăperea de mirosul acela îngrozitor de umezeală, a spus Doreen Thompson, strâmbând din nas.

– Sigur că da, a răspuns Leah, studiind-o pe mama ei.

Doreen avea un păr șaten și des, pe care îl purta într-un stil practic, tuns scurt. Recentă lui ondulare semipermanentă făcea ca buclele să-i stea prea strânse lui Doreen pe frunte și la ceafă. Anii de muncă grea și de griji îi păstrasera silueta statuară și subțire, dar adăugaseră prea multe riduri pe fața femeii în vârstă de doar treizeci și șapte de ani.

– Bine. Așadar, ne-am înțeles! Du-te și îmbracă-te cu cei mai vechi blugi, Leah, fiindcă va fi foarte murdar în camera aceea. Și grăbește-te! Vreau să plecăm imediat ce pregătesc prânzul pentru tatăl tău.

Leah nu mai avea nevoie de nici un îndemn. A luat-o la fugă pe scări, a deschis ușa camerei ei cât o cutie de pantofi și a căutat în fundul dulapului o pereche de blugi zdrențuiți. A găsit un hanorac vechi și l-a îmbrăcat, iar apoi s-a așezat la capătul patului, ca să se poată vedea în oglindă în timp ce își împletea

părul de culoarea mahonului, lung până la brâu. Coadă grea care îi atârna acum pe spate o făcea să pară mai tânără decât cei cincisprezece ani pe care îi avea, dar în clipa în care s-a ridicat, oglinda a reflectat contururile aflate într-o discretă dezvoltare ale unei fete ceva mai mature. Întotdeauna fusese înaltă pentru vârsta ei, fiindcă semăna cu Doreen, dar părea să fi crescut vertiginos în ultimul an și era cu capul și cu umerii deasupra celorlalte fete din clasa ei. Mama tot bombănea cu privire la faptul că Leah crescuse peste măsură, ceea ce o făcea pe aceasta din urmă să se simtă un pic ca o floarea-soarelui, și o îndemna să mănânce mai mult, ca să pună carne pe oase.

Leah și-a găsit adidașii sub pat și s-a încălțat repede, nerăbdătoare să urce la casa mare. Îi plăcea la nebunie ca mama ei să o ducă acolo. Casa de la fermă era nespuse de spațioasă în comparație cu cea în care locuiau ei, aceasta din urmă având doar două camere înghesuie la parter și alte două la etaj. Iar doamna Delancey o fascina pe Leah, fiind foarte diferită de toți cei pe care îi cunoștea fata, care socotea că Miranda era nemaipomenit de norocoasă că o avea drept mamă. Nu că Leah nu și-ar fi iubit propria mamă, dar având grijă de soț și trebuind să lucreze toată ziua, aceasta devenea uneori irascibilă și țipa. Leah știa că asta se întâmpla doar pentru că maică-sa era obosită, așa că încerca să o ajute la treabă cât de mult putea.

Își amintea doar vag de vremurile în care tatăl ei putea să meargă. Fusese lovit de artrită reumatoidă pe când fiica lui avea doar patru ani și își petrecuse ultimii unsprezece ani imobilizat într-un scaun cu rotile. Își părăsise slujba grea, manuală, de la fabrica de lână, iar soția lui se angajase ca menajeră la doamna Delancey ca să aducă niște bănuți în casă. În tot acest timp, Leah nu îl auzise niciodată pe tatăl ei să se plângă și știa că se simțea vinovat pentru faptul că soția lui trebuia să aibă grijă de el și să le câștige tuturor existența.

Leah își iubea foarte mult tatăl și își petrecea alături de el cât de mult timp putea, ținându-i companie.

A coborât în fugă pe scară și a bătut la ușa camerei din față. Atunci când tatăl ei se îmbolnăvisese, salonul fusese transformat în dormitorul părinților ei, iar consiliul municipal instalase un duș și o toaletă în camera de lângă bucătărie.

– Intră!

Leah a deschis ușa. Domnul Thompson stătea în locul său obișnuit, lângă fereastră. Ochii căprui, pe care Leah îi moștenise, i s-au luminat în clipa în care și-a văzut fiica.

– Bună, scumpo! Vino și dă-i un pupic tatălui tău!

Ceea ce Leah a și făcut.

– Mă duc la casa mare cu mama, ca să o ajut.

– Bine, fetițo. Atunci, ne vedem mai târziu. Distracție plăcută!

– Mă voi distra. Mama îți aduce sendvișurile.

– Minunat! La revedere, scumpo!

Leah a închis ușa și a intrat în bucătărie, unde mama ei aco-perea cu hârtie cerată o farfurie pe care pusese sendvișuri cu carne din conservă.

– Îi las astea tatălui tău și apoi mergem, Leah! a spus ea.

Era un drum de trei kilometri de la Oxenhope până la micul cătun Sawood, unde se afla ferma doamnei Delancey, în vârful dealului. De obicei, doamna Thompson mergea cu bicicleta, dar astăzi, pentru că Leah era cu ea, s-au îndepărtat amândouă de sat în pas alert și au urcat dealul, îndreptându-se spre lande.

Soarele strălucea pe cerul albastru, senin, iar ziua era caldă și blândă. Cu toate astea, Leah își pusese hanoracul pe umăr în vederea drumului de întoarcere de mai târziu, știind că temperatura putea scădea brusc în lande.

– Cred că ne așteaptă o caniculă anul ăsta, a comentat Doreen. Doamna Delancey mi-a spus că nepotul ei vine să stea aici. Nu știam că are un nepot.

– Câți ani are?

– E adolescent. Asta înseamnă că doamna Delancey va avea casa plină, cu Miles venit în vacanță de la universitate și cu

Miranda, care termină trimestrul. Iar doamna Delancey e în toiul organizării expoziției.

A urmat o pauză.

– Pot să te întreb ceva, mamă? a întrebat Leah într-un târziu.

– Bineînțeles, a răspuns Doreen.

– Ce... ce părere ai despre Miles?

Doamna Thompson s-a oprit și s-a uitat țintă la Leah.

– Îmi place de el, bineînțeles. Am ajutat la creșterea lui, nu-i așa? De ce îmi pui o întrebare atât de prostescă?

– A, doar așa, a răspuns Leah, văzând privirea feroce și proiectoare a mamei sale.

– Mă rog, dacă te refereai la domnișorica aia de soră-sa, ei bine, unele dintre lucrurile pe care le poartă... nu sunt decente pentru o fată de vârsta ei.

Leah era mai degrabă fascinată de ținutele îndrăznețe pe care le purta Miranda și privea cu admirație cum băieții se îngămădeau în jurul ei la Greenhead Grammar School, unde cele două fete erau eleve în același an de studiu. Leah o vedea uneori pe Miranda îndreptându-se spre Cliffe Castle Park după orele de școală, împreună cu un grup de băieți cu un an mai mari. Se întreba cum de reușea Miranda să arate atât de drăguță și de matură în uniforma banală, regulamentară, care pe ea, pe Leah, nu izbutea decât s-o facă și mai slabă. Deși era mai mică doar cu o lună decât Miranda, Leah se simțea ca un copil alături de ea.

– Spui mereu că doamna Delancey n-are bani, dar Miranda are întotdeauna haine noi. Și locuiesc în casa aceea mare.

Doamna Thompson a dat din cap în semn că știa ea ce știa.

– Totul se judecă pe o scară, Leah. Ia familia noastră, de exemplu. Noi n-avem bani nici de sămânță, așa cum spune doamna Delancey că n-are nici ea. Dar a fost bogată, foarte bogată. Așa că, în comparație cu situația anterioară, acum se crede săracă. Înțelegi?

– Cred că da.

– Miranda se plânge dacă nu-și poate cumpăra o ținută nouă, ca să meargă la o petrecere. Tu te plângi dacă n-avem mâncare pentru ceai.

– De ce nu mai e bogată?

Mama ei a făcut un gest vag cu mâna.

– Ei bine, nu știu ce a făcut cu toți banii, dar a reînceput să picteze abia acum câțiva ani, așa că probabil că n-a vândut nimic vreme îndelungată. Dar ajunge cu pălăvrăgeala asta! Grăbește pasul, fata mamei, altfel întârziem!

Doamna Thompson a deschis ușa din spate a casei de la fermă, care dădea direct în bucătărie. Numai încăperea aceea era mai mare decât întregul parter al casei lui Leah.

Miranda, îmbrăcată într-un halat de satin roz aprins și încălțată cu papuci îmblăniți, asortați, lua micul-dejun la masa lungă de lemn de pin natur, iar părul ei blond capta razele soarelui.

– Bună, Doreen, ai sosit exact la timp ca să-mi mai faci niște pâine prăjită!

– Ei bine, astăzi poți să-ți pui pofta-n cui, domnișoară! Am mult de lucru ca să pregătesc camera pentru oaspetele mamei tale.

– Atunci, sunt sigură că Leah nu s-ar supăra, nu-i așa, dragă? a rostit cu indolență Miranda.

Leah i-a aruncat o privire maică-sii, care se pregătea să riposteze, și a spus repede:

– Bineînțeles că nu mă deranjează. Du-te sus, mamă! Vin și eu într-un minut.

Doamna Thompson s-a încruntat, iar apoi a ridicat din umeri și a plecat din bucătărie. Leah a băgat câteva felii în prăjitorul de pâine.

– Ești tot mai înaltă de fiecare dată când te văd, a spus Miranda, măsurând-o din priviri pe îndelete. Ții regim? Ești foarte slabă!

– A, nu, mama spune că mă îndop ca o găscă. Dacă m-ar lăsa, aș linge farfuria.

– Ce noroc pe tine! Nu trebuie decât să mă uit la un pic de smântână ca să mă îngraș, a spus Miranda cu jale.

– Dar tu ai o siluetă minunată! Toți băieții din anul nostru spun asta.

Leah a tresărit în clipa în care pâinea prăjită a sărit din aparat, în spatele ei.

– Mănânc numai brânză degresată și câte un strat subțire de gem. Și ce mai spun băieții despre mine? a întrebat Miranda cu nonșalanță.

Leah s-a înroșit.

– Ei bine, spun că te consideră... foarte drăguță.

– Tu crezi că sunt drăguță, Leah?

– O, da, foarte! Ăă... îmi plac hainele tale!

Leah a pus farfuria cu pâine prăjită în fața Mirandei și a întrebat:

– Mai vrei o ceașcă de ceai?

Miranda a încuviințat din cap.

– Ei bine, ar trebui să-i spui scumpei mele mame că îți plac hainele pe care le port. Înnebunește dacă am tivul mai sus de glezne! E așa o mironosiță! Ce-ar fi să îți torni niște ceai și să-mi ții companie în timp ce mănânc asta?

Leah a ezitat.

– Mai bine nu. Trebuie să mă duc sus și s-o ajut pe mama.

– Cum vrei. Dacă ai timp mai târziu, vino în dormitorul meu și îți voi arăta noua ținută pe care am cumpărat-o săptămâna trecută.

– Mi-ar face plăcere. Ne vedem mai târziu, Miranda!

– Desigur.

Leah a urcat două șiruri de trepte scârțâitoare și a găsit-o pe mama ei pe coridorul larg, scuturând cu putere un covor ponosit.

– Tocmai veneam după tine. Am nevoie de ajutor ca să întorc salteaua. Are mucegai într-un colț. Am aprins focul în șemineu, ca să încerc să usuc un pic camera.

Leah a urmat-o în dormitorul mare și a apucat de un capăt al saltelei duble, grele.

– Bine, ridic-o pe o parte... așa. Sper să nu-ți faci un obicei din a o lăsa pe cuconița de jos să te trateze ca pe o servitoare! Dacă-i dai un deget, îți ia toată mâna. Data viitoare, spune „nu“, fata mea! Nu e treaba ta să-i aduci totul la nas și s-o slugărești.

– Îmi pare rău, mamă. E atât de matură pentru vârsta ei, nu-i așa?

Doreen Thompson a surprins admirația din ochii fiicei sale.

– Da, așa e, și nu este un model pentru tine, domnișoară, a răspuns Doreen, expirând și punându-și mâinile în șold. Ei, așa mai merge! Nu punem așternuturile pe saltea decât în ultimul moment. Asta îi va da timp să se usuce și, cu puțin noroc, bietul băiat va evita pneumonia, a adăugat ea, iar apoi privirea i s-a oprit la fereastră. În sticla aceea e niște detergent pentru geamuri. Vrei să freci bine ferestrele alea murdare, puilu?

Leah a încuviințat din cap și a dus sticla la fereastră cu multe ochiuri. Și-a trecut un deget prin praful depus pe sticlă, făcând un păianjen mic să fugă din pânza lui.

– Mă duc jos, ca să aduc aspiratorul.

Doamna Thompson a ieșit din cameră, iar Leah s-a apucat să curețe geamul murdar, pulverizând lichidul și frecând până când cârpa a devenit neagră. După ce a curățat patru ochiuri de geam mici și pătrate, s-a uitat afară. Soarele încă strălucea, scăldând landa în lumină. Priveliștea era magnifică, ajungând până în vale, unde se vedeau vârfulurile coșurilor de fum ale satului Oxenhope, de cealaltă parte a rezervorului.

Leah a observat o siluetă masculină cocoțată în vârful unui deal, aflată la un sfert de milă distanță de casă. Omul acela stătea cu brațele petrecute în jurul genunchilor, privind în jos, la valea de sub el. Leah a recunoscut părul negru și des. Era Miles.

El o înspăimânta. Nu zâmbea niciodată, nu o saluta niciodată, ci doar se mulțumea să... se uite lung la ea. Ori de câte ori